

А. Каралийчевъ

Дрънкалото

Нашия Пешо Дрънкалото ходи два пжти безплатно въ столицата. Първото Пешово ходене стана, защото го бѣше ухапало бѣсно куче за лѣвия кракъ. Второто му ходене не бѣше заради бѣсно, куче, ами защото има една приказка: куче, което не знае да лае, само докарва вълка.

Доде си нашъ Пешо отъ София съ здравъ кракъ. Като слѣзе отъ машината, не пое къмъ кжщи да види децата си, да имъ хвърли по едно шекерче, ами право на дѣдовата хаджи Иванова кръчма. Седна Пешо, поржча. Най-напредъ до него се намѣсти дѣдо хаджи Иванъ и го дръпна за ржкава.

— Думай, Пешо, ама лъжа съ мѣрка да бжде. Отъ кога гледамъ да се зададешъ. Стегна ми се душата за новинка.

Пешо глътна зеленото щъкленце.

— Отъ де да начена, дѣдо хаджи, главата ми е пълна до горе съ новини, като кошерь съ пчели. То да видишъ, единъ свѣтъ защъкалъ по желѣзницата — мравунякъ ти казвамъ. Не посмѣхъ да попитамъ. Кжде отиватъ тия хора, не можахъ да разбера. Какъ — ще ме взематъ за простъ. Нощесъ единъ ме рече:

— Ваша милость отъ кжде?

— Отъ столицата.

— По каква работа?

— По кефъ.

— Често ли ходите по кефъ?